

Multiculturalitat: entre la il·lusió i el repte

Carme Talleda

A les darreries del nostre mil·lenni, els desplaçaments de la població activa d'unes parts del planeta vers unes altres, en principi més generadores de riquesa i treball dins l'esquema d'una única civilització, han donat origen al començament de l'extinció de les cultures aïllades i separades com a producte d'una única ètnia, país o grup social dominant.

També han contribuït a l'articulació d'aquests fenòmens, la progressiva liquidació dels imperis colonials que pressuposaven unes catalogacions d'assimilació de les cultures autòctones - considerades sovint com a inferiors - per la cultura dominant, provenint d'occident, sempre considerada superior en tots els ordres: ètics, morals i de comprensió i recreació del món.

És al final del segle XX quan comencem a dubtar del nostre model de civilització única i perfecta. Descobrim que els interrogants que ens planteja l'existència no tenen una sinó moltes respostes possibles, i a vegades, les més satisfactòries no provenen del propi medi on es troba el nostre context cultural, emocional i professional.

Més recentment encara, l'esclat de les tecnologies audiovisuals de la comunicació, imprescindible per entendre el nostre món i la societat, han donat l'empenta definitiva a aquest concepte de globalització i igualtat de totes les cultures de la Terra. Així doncs ens podem sentir a la vegada sancugatencs i catalans, parisencs i europeus, nordafricans i hindús, segons el grau d'empatia que manifestem amb les cultures esmentades.

Bo seria, abans d'avançar més en la comunicació, definir el nostre concepte de cultura que, més que una suma de coneixements o especialitzacions en un o varis eixuts camps en què hem dividit els sabers humans consistiria, al nostre entendre, en una actitud constantment oberta i il·lusionada d'enriquiment i recerca en tots els àmbits i manifestacions de la intel·ligència humana sense discriminació, que a vegades pot donar lloc a un discurs excessivament esquemàtic i simplista. Hem de recuperar amb tota urgència el model renaixentista i la grandesa d'horitzons que ens calen per a donar continguts de transformació a un futur que és, ja, part del nostre avui.

Creiem que s'ha de viure el fenomen descrit també i principalment a la nostra ciutat -ciutat oberta, com diem al Congrés-. La ràpida expansió demogràfica a Sant Cugat preveu i fa necessari que haguem de definir, entre tots, la seva oferta cap a la resta tan de poblacions de la seva àrea -Vallès Occidental- com molt més allunyades. Al costat de les tradicions culturals més fortament arrelades a la població antiga, s'ha d'estimular la participació activa de tots aquells que decideixen convertir-la en el seu lloc de residència i/o treball o estudis, per tal que la cultura reflecteixi en tot moment la realitat social de Sant Cugat.

Entenem, però, que no n'hi ha prou, perquè a aquesta realitat, en constant procés de canvi, caldria afegir la força de la imaginació, tot convidant, en peu d'igualtat amb els grups culturals que dinamitzen habitualment la ciutat, a altres grups provinents de punts geogràfics d'ubicació variada.

Exprofesament, hem subratllat les paraules: "en peu d'igualtat". No es tracta de donar una visió folklòrica, costumista i com a tal parcial de les realitats que defineixen països o nacionalitats més o menys llunyans. Per contra, tornant a l'origen del present escrit, han d'equiparar-se en quantitat i qualitat a les nostres pròpies manifestacions que també, i en tot moment, han de ser dignes de poder-se representar, pels seus continguts d'originalitat i innovació vers la resta, a qualsevol poble o ciutat.

Proposem, doncs que Sant Cugat sigui pionera en els trets culturals que definiran el s. XXI, barrejant, a parts iguals els seus diferents substrats culturals amb els de tots els pobles. Per aconseguir-ho serà necessària una inversió pública i privada valenta i audaç per a assolir aquestes fites, posant punt i final a visions tancades en excés, mesquines o excloents de l'altre que s'han donat en el nostre més recent passat. Així, al costat d'un recital de música, mal anomenada clàssica, escoltarem un recital de música hindú; després d'un "ballet" amb repertori del s. XIX presenciarem les darreres tendències dels grups de dansa experimentals de tota Europa...

Tots ells, coexistint en harmonia i plenitud, incorporant Sant Cugat al concert de les ciutats de la UE que aposten decidida i il·lusionadament per un futur tan brillant com mestís.
